

צה"ל החל ביציאתו מלבנון תוך מימוש הכוונה ליישם סידורי בטחון מתאימים בצפון. אחת השאלות הכרוכות בהקשר זה נוגעת בנחיצות שיתופו של כוח האו"מ בהסדרים סביב הפינוי. דוברים מוסמכים של ישראל הצהירו כי שני מרכיבים עיקריים רצויים לה בהסדרי בטחון אלה והם - צד"ל (צבא דרום לבנון) וכוח או"מ. בעוד שלא נשמעו השגות לגבי שיתופו של צד"ל בהסדרים - עוררה הכוונה לשתף את כוח האו"מ (יוניפי"ל) בסמיכות לגבול הסתייגויות בחלק מהציבוריות הישראלית. המסתייגים מתבססים, בין היתר, על הדימוי הירוד של יוניפי"ל בישראל, ועל המאזן העגום של כלל יחסינו עם האו"מ. ואולם, אפשר ומאזנו של יוניפי"ל אינו אחרי הכל כה שלילי מבחינתנו, ובהעדר מרכיבי כוח חלופיים ראויים בדרום לבנון - שילובו יכול להיות קביל. בכל מקרה ראויים עצם נחיצותו ומידת שיתופו של כוח האו"מ בהסדרי הבטחון לבירור וניתוח שיטתיים.

תחילה כמובן יש להפיק את הלקחים הרלבנטיים לישראל מתפקודו של יוניפי"ל עד כה, וזאת כדי לגבש התנאים הדרושים לשיתופו של כוח או"מ כיוניפי"ל ביעילות בהסדרי בטחון אפשריים. לקחים אלה יוכלו לענות לגבי המישור הנורמטיבי, היינו בחינת הרצוי אולי לישראל, אך אין די בכך. במישור המעשי אפשר שתנאים אלה אינם ברי השגה, שכן ישראל עלולה לעמוד בפני מציאות בה תצטרך להסיג את צה"ל מלבנון או לשנות בה את פריסתו ללא הסדרים מוסכמים, שעה שיוניפי"ל יתבקש ע"י הלבנונים להישאר באזור. במקרה כזה, יש לבחון גם מה צריכה להיות מדיניותה של ישראל כלפי הכוח, ובכלל זה מאלו שגיאות (מהעבר) עליה להמנע ביחסיה עמו.

בכל מקרה יודגש כי נייר זה אינו עוסק בסך הכל הפתרונות האפשריים מבחינתה של ישראל בדרום לבנון, אלא בהיבט אחד מהם בלבד - והוא שילוב כוח או"מ, הן כמרכיב בהסדרי בטחון מוסכמים, והן בלעדיהם.